

אַחַת

קוֹיֹן עָרֵף בְּרוּחַ

לִילָה אֶחָד הִיטָה סוּפָה אִימָה. הִיא
נִשְׁבָּה מְכוּוֹן הַיָּם הַנִּדְחָ, מְקוּם מוֹשְׁבָן
שֶׁל בְּנוֹת הַיָּם. הַסּוּפָה הַעִיפָה גָּלִים
לְבָנִים עֲנָקִיִּים וְהִטִּיחָ אוֹתָם בְּסֻלְעִים
הַשְּׁחוּרִים שֶׁעֲלִיהֶם הַתְּגוּרָרוּ לְהַקוֹת שֶׁל
קוֹפֵי יָם חֲצֻפָּנִים. הִיא יִלְלָה מֵעַל גְּבְעוֹת
הַפָּרָא הַפְּרוּעוֹת. קוֹיֹן הַתְּכַנּוֹץ בְּתוֹךְ הַקֵּן
שָׁלוּ בְּצַמְרַת הָעֵץ וְעֵצִם אֶת עֵינָיו חִזַּק
נֶגֶד הַגֶּשֶׁם. הַרוּחַ הַתְּגַבְּרָה וְנִשְׁבָּה יוֹתֵר

חֹזֶק. היא טִלְטְלָה אֶת עֵץ הָאֵלוֹן שֶׁל קוֹיִן
קְדִימָה וְאַחֲרָה עַד שֶׁהָקֵן נָפַל מֵהַצְמָרֶת וְקוֹיִן
נָפַל מֵהָקֵן.

קוֹיִן נִפְנַף בְּכַנְפָיו הַקְטָנוֹת הַכִּי מֵהַר שֶׁהָיָה
מְסַגֵּל לְנִפְנָף, אֲבָל הַרוּחַ הֵיָתָה חֹזְקָה מִדֵּי
בְּשִׁבִילּוֹ. היא נִשְׁאַה אוֹתוֹ גְבוּהַ לַשָּׁמַיִם. היא
הֵעִיפָה אוֹתוֹ רְחוֹק מֵעֶבֶר לַגְּבְעוֹת הַפָּרָא
הַפְּרוּעוֹת. היא הֵעִיפָה אוֹתוֹ
מֵעַל כְּבִישִׁים וּנְהָרוֹת,
כָּל הַדֶּרֶךְ אֶל
הַמְּקוֹמוֹת

שְׂבָהֶם

גָּרוּ אֲנָשִׁים

רְגִילִים - אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא

הָאָמִינוּ בַּפִּינִים מְעוֹפְפִים.

הוא הִתְעוֹפֵף עַל פְּנֵי עַמּוּדֵי חֶשְׁמֵל

וְאַנְטָנוֹת סְלוּלָרִיּוֹת וַיַּעַר שֶׁל אֲרָבוֹת,

עַד שֶׁבִּסּוֹף, דוּף, הוא נִתְקַל בְּדַפְּן שֶׁל

בְּנֵן גְבוּהַ.

"אוּף!" אָמַר קוֹיִן.

כי לא היו לה מספיק לקוחות - רב האנשים הלכו לסלונני השער החדשים והגדולים בקצה השני של הרחוב הראשי. אמא תמיד נסתה לחשב על דרכים חדשות למשוך לקוחות, רק חבל שאף תכנית שלה לא הצליחה. אבל מקס ידע שהיא מעצבת השער הכי טובה בבמבלפורד (היא תמיד עצבה למקס את התספורות, והוא נראה מציין, כפי שאתם רואים).

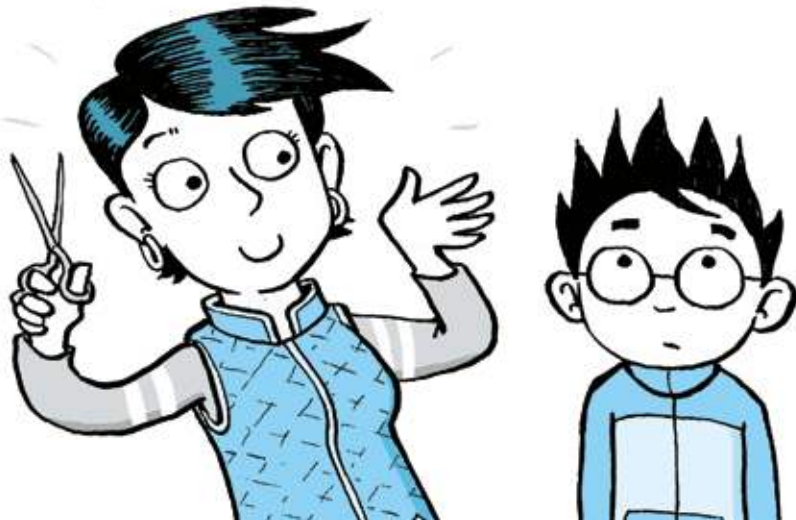
בתוך הבנין הגבוה גר ילד נמוך.
 לילד קראו מקס, והוא נראה
 כך:

מקס גר בדירה בקומה
 העליונה של הבנין הגבוה, עם
 אמא שלו ואבא שלו ואחותו.
 אבא של מקס היה בנאי. הוא היה
 טוב מאוד בעבודה שלו. תמיד
 כשמקס טיל בעירה הקטנה
 במבלפורד, הוא ראה גגות
 שאבא שלו תקן, או מרפסות שהוא

התקין, ואפילו בתים
 שלמים שהוא בנה.
 מקס היה גאה בו.

אמא של מקס הייתה
 מעצבת שער - היא
 נהלה את המספרה
 ברחוב הראשי. היא
 תמיד הייתה מדאגת

לאחותו של מקס קראו דיזי. היא היתה מעט מבגרת ממקס, והיא דרשה שכלם יקראו לה אלונה כי היא היתה בשלב כזה.

מקס היה ילד שקט ומהרהר. הוא אהב לצר, לקרא ולשחות, אבל יותר מכל הוא אהב חיות. לא היה דבר בעולם שהוא רצה יותר מאשר חית מחמד. הוא היה שמח לחלק את הדירה בקומה העליונה עם

חתול. עוד יותר הוא רצה כלב. אבל אמא של מקס היתה עסוקה מדי במספרה שלה, ואבא של מקס היה עסוק מדי בבניה. לשניהם לא היה זמן לטפל בכלב.

"אני יכול לטפל בו בעצמי!" אמר מקס. "אני אקום מקדם בבקר ואאכיל אותו ואטיל אותו לפני הלמודים, ואז הוא יישן עד שאני אחזר הביתה אחר הצהריים." הוא הראה להם טבלה שציר עם הכלבים הכי שוים. אבל אבא ואמא חשבו שלא יהיה הוגן להחזיק כלב בדירה בבנין קומות. מקס בקש מאחותו דיזי שתדבר אתם. היא היתה יותר מבגרת ממנו, אז הוא חשב שאולי היא תצליח לשכנע אותם. אבל דיזי אהבה רק חיות מפחידות. "אנחנו צריכים לאמץ זאב, או עטלף ערפדי!" היא אמרה. "או עכביש ענק שטורף צפורים!" "אנחנו לא נאמץ עכביש ענק שטורף צפורים, דיזי!" אמר אבא. (הוא פחד מחרקים ועכבישים.)

"לא קוראים לי דיזי!" אמרה דיזי.
 "קוראים לי אלונרה." והיא חזרה לחדר
 שלה, טרקה את הדלת והשמיעה מוזיקה
 מדבאת בקולי קולות.

אז מקס נאלץ להסתפק בחיות צעצוע.
 היה לו אסף די גדול של חיות צעצוע,
 והוא אהב מאוד את כלן, אבל זה לא היה
 כמו חית מחמד אמיתית, בשר ודם.
 באותו לילה, כששכב במטה והקשיב
 לרוח הפראית ששרקה ויללה מסביב
 לבנין הגבוה, מקס היה עצוב מאוד. הלואי
 שהיתה לי חית מחמד, הוא חשב לעצמו.
 לא חובה שזה יהיה כלב או חתול, כמעט
 כל חית מחמד תתקבל בכרחה...
 בדיוק אז, אי שם בחוץ, קרוב לחלון
 חדר השנה שלו, נשמע דוף חזק ואחריו
 "אוף!" שקט.

